



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Zdeňkem Douďerou v právní věci

žalobce:

**[REDACTED]** F **[REDACTED]** H **[REDACTED]**  
bytem **[REDACTED]**  
zastoupeného advokátem JUDr. Janem Hájkem  
sídlem Masarykova 1120/43, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalované:

**Česká republika-Ministerstvo spravedlnosti**, IČ 00025429  
se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o částku 1 160 875 Kč s přísl.

**t a k t o :**

- I. Žaloba na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 1 160 875 Kč spolu se 7,75 % p.a. úrokem z prodlení z této částky od 31. 1. 2013 do zaplacení se zamítá.
- II. Žaloba na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci 7,75 % p.a. úrok z prodlení z částky 1 204 125 Kč za dobu od 24. 11. 2011 do 31. 1. 2013 se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení v částce 88 785,30 Kč, k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Jana Hájka, advokáta, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

**O d ů v o d n ě n í**

1. Žalobce se na žalované původně domáhal zaplacení částky 500 000 000 Kč s příslušenstvím, která má představovat finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „zákon“). Tato částka představuje finanční zadostiučinění v částce 150 000 000 Kč za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem podle zákona v podobě nepřiměřené délky řízení vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. **[REDACTED]** (dále též jen „posuzované řízení“), dále finanční zadostiučinění v částce 200 000 000 Kč za nemajetkovou újmu podle zákona způsobenou za samotné celkové trestní stíhání žalobce v rámci posuzovaného řízení a dále finanční zadostiučinění v částce 150 000 000 Kč za nemajetkovou újmu podle zákona způsobenou v souvislosti s rozhodnutím o vzetí žalobce do vazby v rámci posuzovaného řízení. Žalobce uvedl, že dne 10. 3. 2000 byl nezákonně zadržen i se svými dětmi bez souhlasu státního zástupce na hraničním přechodu **[REDACTED]** při návratu z dovolené ze **[REDACTED]** po cca 8 Shodu s prvopisem potvrzuje Eliška Rysová, DiS.

hodinách mu bylo policií České republiky Krajským úřadem vyšetřování v Ústí nad Labem ČVS: [REDAKCE] sděleno obvinění pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1,4 trestního zákona spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona a následně byl vzat i do vazby, která trvala do 25. 4. 2001. Až Ústavní soud ČR v nálezu III. ÚS 458/2000 ze dne 30. 11. 2000 rozhodl o její protiústavnosti. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2008 sp. zn. [REDAKCE] a rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2010 sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce zproštěn obžaloby a zároveň bylo vysloveno specifickým způsobem odpovídající povaze řízení, ve kterém byla tato rozhodnutí vydána, porušení práva, když byl žalobce zproštěn obžaloby, ale není pochyb, že toto vyslovení porušení práva není možné považovat za dostačující i vzhledem k hloubce zásahu do práv žalobce a všech sfér života žalobce. Požadavek na zadostiučinění v penězích je tak zcela namístě. Žalobce dále poukázal na to, že do roku 2000 byl [REDAKCE] celostátně známým podnikatelem v oblasti finančnictví a potravinářského průmyslu jakožto i společensky angažovanou osobou. V 90. letech byl kromě funkce předsedy představenstva [REDAKCE] také předsedou představenstva [REDAKCE] předsedou představenstva obchodní společnosti [REDAKCE] dále předsedou představenstva obchodní společnosti [REDAKCE] předsedou představenstva obchodní společnosti [REDAKCE] jednatelem obchodní společnosti [REDAKCE] se sídlem v [REDAKCE], členem Správní rady [REDAKCE] jakož i členem rady dalších komisí a orgánů, byl odborně a publikačně činný v oblasti korporátního práva atd. Jeho celostátní známost [REDAKCE] kdy k jeho propuštění byla jeho manželka nucena zaplatit do té doby nejvyšší výkupné v České republice ve výši 10 000 000 Kč. Nezákonným zatčením žalobce, rovněž nezákonným sdělením obvinění bylo jeho jméno na základě informací policie spojováno sdělovacími prostředky s údajným vytunelováním [REDAKCE] která v roce 1999 skončila v konkurzu. Ve spojení s trestním stíháním žalobce byl na základě sice nepravdivých, ale účelově vykonstruovaných informací policie a státního zastupitelství veřejně označován za tuneláře sdělovacími prostředky osočován, dehonestován a označován za podvodníka apod. Žalobce byl de facto absolutně vyřazen ze všech oblastí života, téměř byly zničeny jeho veškeré vztahy a vazby do té doby pro jeho odborné znalosti, schopnosti a dovednosti vyhledávaného a po všech stránkách úspěšného člověka, který se nezákonnými postupy orgánů činných v trestním řízení ocitl na okraji společnosti, byl vystaven lidskému zostuzení, ponížení, urážkám a opovržení. Téměř 14měsíční koluzní vazba žalobce absolutně odstavila od okolního světa, totálně mu znemožnila řídit a řešit veškeré do té doby i zcela běžné záležitosti. Následovalo další více než 10leté období až do vynesení zprošťujícího rozsudku, resp. rozsudku odvolacího soudu z 24. 11. 2010, kdy sice právně došlo k ukončení kauzy, avšak stát pro očištění jména žalobce nic neudělal ani to, aby se za nezákonné konání svých úředníků a za způsobené následky žalobci omluvil a jeho osobu očistil. U žalobce v důsledku vazby nastala řada následků a nevratných událostí a stavů, např. došlo nedobrovolně k ukončení jeho činnosti jednatele obchodní společnosti [REDAKCE] neboť společníci se obávali negativního pohledu na tuto obchodní společnost. Taktéž byla ukončena jeho činnost ve Správní radě Univerzity [REDAKCE]. Po návratu z vazby se žalobce musel plně věnovat ochraně svého jména i života proti nezákonnému trestnímu stíhání a nařčení. V důsledku trestního stíhání byl vyřazen z možnosti podnikání jak např. v privatizačních, tak i dalších podnikatelských projektech, byl i nedůvěryhodný jako potenciální společník a partner pro podnikání, nebyl ze stejného důvodu způsobilý se pro nedůvěryhodnost ucházet o místa ve státním sektoru, nemohl usilovat o posty ve finanční sféře, zcela ztratil trestním stíháním způsobilost uplatnit se ve veřejném a politickém životě této země i orgánech EU a jiné. Rozhodnutím předsedy České advokátní komory ze dne 2. 2. 2005 sp. zn. [REDAKCE] byla zamítnuta žádost žalobce o zapsání do seznamu advokátů ve smyslu § 5 odst. 1 písm. b) zákona o advokacii, neboť v důsledku trestního stíhání žalobce nebyl bezúhonný a nemohl tak vykonávat ani činnost advokáta. Byl vystaven vysokým stresům, psychickému nátlaku, jež zanechaly trvalý vliv na jeho zdravotním stavu. Útrapám a opovržením však byli vystaveni též jeho manželka, dvě dcery i rodiče. V důsledku trestního stíhání, opovržení veřejnosti, zásahů do soukromí, vyloučením ze společenského, podnikatelského i náležitého pracovního uplatnění, psychických útrap a jiné, podala jeho manželka návrh na rozvod a jejich manželství bylo v důsledku těchto skutečností rozvedeno a jeho rodinný život byl rozvrácen a zničen. Zároveň tak došlo k ukončení řady přátelství a komerčních a společenskopolitických vztahů a vazeb.

2. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce dne 23. 5. 2011 (dopisem ze dne 16. 5. 2011) u ní v souvislosti s posuzovaným řízením uplatnil nárok na náhradu škody v částce 500 000 000 Kč. Této žádosti bylo vyhověno co do částky 132 000 Kč a stanovisko k uplatněnému nároku na náhradu škody ze dne 21. 11. 2011 bylo žalobci zasláno. Celková délka posuzovaného řízení v době vyjádření žalované činila 11 let a necelých 9 měsíců. Dané řízení je jak po skutkové, tak i právní stránce složité. V postupu orgánů činných v trestním řízení nebyla shledána období nečinnosti. Zároveň bylo zjištěno, že se na celkové délce posuzovaného řízení částečně podíleli i jeho účastníci z řad obviněných, vesměs nedůvodným využíváním různých procesních prostředků směřujících proti jednotlivým orgánům činným v trestním řízení. Žalovaná konstatovala, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zákona. Po prostudování příslušného spisového materiálu, seznámení se s okolnostmi případu i s ohledem na relevantní judikaturu vnitrostátních soudů a Evropského soudu pro lidská práva (dále též jen „Soud“ nebo „ESLP“) a zákonná kritéria dospěla k závěru, že samotné konstatování porušení práva se v daném případě nejví jako dostačující, a proto žalobci poskytla (již mimosoudně) na základě § 31 zákona náhradu nemajetkové újmy v penězích v částce 132 000 Kč. Ve zbývající části žalovaná považuje nárok na náhradu škody za nedůvodný. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.
3. V průběhu řízení žalovaná dále uvedla, že ohledně požadavku žalobce na náhradu nemajetkové újmy v souvislosti s rozhodnutím o vzetí žalobce do vazby a výkonem vazby v rámci posuzovaného řízení se žalobci dostalo již mimosoudního odškodnění v částce 512 400 Kč. Dále poukázala na to, že v podstatě totožný nárok, tentokrát však v částce 6 180 000 Kč žalobce uplatnil u Obvodního soudu pro Prahu 2 žalobou ze dne 15. 5. 2013, ohledně které je vedeno řízení pod sp. zn. [REDAKCE]
4. Usnesením ze dne 4. 6. 2014, č.j. 181/2011-231 bylo řízení ohledně částky ve výši 132 000 Kč spolu se 7,75 % p.a. úrokem z prodlení od 24. 11. 2011 do zaplacení zastaveno s ohledem na to, že v průběhu řízení vzal žalobce žalobu v uvedeném rozsahu zpět.
5. Rozsudkem ze dne 17. 12. 2014, č.j. 20 C 181/2011-315, soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 524 775 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z této částky od 24. 11. 2011 do zaplacení a na náhradě nákladů řízení částku 22 272,75 Kč (výrok I.) a současně zamítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal na žalované zaplacení částky 499 343 225 Kč se 7,75 % úroky z prodlení ročně z této částky od 24. 11. 2011 do zaplacení (výrok II.). K odvolání obou účastníků Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 29. 4. 2015, č. j. 69 Co 135/2015-354, zrušil rozsudek soudu prvního stupně v části vyhovujícího výroku I. o věci samé ohledně částky 288 900 Kč se 7,75 % úroky z prodlení ročně od 24. 11. 2011 do zaplacení, jakož i v části o náhradě nákladů řízení a rovněž v zamítavém výroku II. o věci samé ohledně částky 349 475 225 Kč se 7,75 % úroky z prodlení ročně z této částky od 24. 11. 2011 a v tomto rozsahu vrátil věc soudu I. stupně k dalšímu řízení. Rozsudek soudu prvního stupně v části vyhovujícího výroku I o věci samé ohledně úroků z prodlení ve výši 7,75 % p. a. z částky 235 875 Kč od 24. 11. 2011 do 30. 1. 2013 potvrdil, stejně jako v zamítavém výroku II. o věci samé ohledně částky 149 868 000 Kč se 7,75 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 24. 11. 2011 do zaplacení. Ohledně úroků z prodlení ve výši 7,75 % p. a. od 24. 11. 2011 do 30. 1. 2013 z částky 43 250 Kč odvolací řízení zastavil. Dle odvolacího soudu nebylo jasné, v jakém rozsahu měl být přiznán nárok na odškodnění za imateriální újmu z titulu nezákonné vazby a z titulu nezákonného trestního stíhání žalobce a soudu I. stupně uložil si toto ujasnit, když žalovaná již žalobci na tyto nároky plnila mimosoudně částku 132 000 Kč.
6. Usnesením ze dne 22. 6. 2015, č.j. 20 C 181/2011-358 bylo řízení co do částky 512 400 Kč spolu se 7,75 % p.a. úrokem z prodlení od 19. 10. 2013 do zaplacení zastaveno, neboť v tomto rozsahu vzal žalobce žalobu zpět.
7. Soud prvního stupně se dále zabýval stupně nároky žalobce na finanční náhradu nemajetkové újmy z titulu výkonu vazby a zbývajícím rozsahem nároku na finanční odškodnění nemajetkové újmy za vydání rozhodnutí o zahájení trestního stíhání (nezákonné rozhodnutí). Následně rozsudkem ze dne 26. 10. 2015, č.j. 20 C 181/2011-367 uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 7,75 % p. a. úrok z prodlení z

částky ve výši 288.900 Kč od 24. 11. 2011 do 18. 10. 2013 (výrok I.), zamítl žalobu na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 149 487 600 Kč spolu se 7,75 % p. a. úrokem z prodlení od 19. 10. 2013 do zaplacení, a dále spolu se 7,75 % p. a. úrokem z prodlení z částky 149 711 100 Kč od 24. 11. 2011 do 18. 10. 2013 (výrok II.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 7,75 % p. a. úrok z prodlení z částky ve výši 279 125 Kč za dobu od 24. 11. 2011 do 30. 1. 2013, dále spolu se 7,75 % p. a. úrokem z prodlení z částky 235 875 Kč od 31. 1. 2013 do zaplacení, a dále spolu se 7,75 % p. a. úrokem z prodlení z částky 43 350 Kč od 31. 1. 2013 do zaplacení (výrok III.). Konečně zamítl žalobu na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 199 720 875 Kč, spolu se 7,75 % p. a. úrokem z prodlení od 24. 11. 2011 do zaplacení (výrok IV.) a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení v částce 55 045,75 Kč, k rukám právního zástupce žalobce, advokáta JUDr. Václava Teubnera (výrok V.). Odvolací Městský soud v Praze k odvolání obou účastníků rozsudkem ze dne 11. 5. 2016, č.j. 69 Co 99/2016-419 změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a II. tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 311 600 Kč se 7,75 % úroky z prodlení ročně z částky 824 000 Kč od 24. 11. 2011 do 17. 10. 2013 a z částky 311 600 Kč od 18. 10. 2013 do zaplacení; jinak žalobu ohledně částky 149 176 000 Kč se 7,75 % úroky z prodlení ročně z této částky od 24. 11. 2011 do 17. 10. 2013 a z částky 149 688 400 Kč od 18. 10. 2013 do zaplacení zamítl (výrok I.), rozsudek soudu I. stupně ve výrocích III. a IV. změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 1 160 875 Kč se 7,75 % úroky z prodlení ročně z částky 1 204 125 Kč od 24. 11. 2011 do 30. 1. 2013 a z částky 1 160 875 Kč od 31. 1. 2013 do zaplacení; jinak žalobu ohledně částky 198 560 000 Kč se 7,75 % úroky z prodlení ročně z částky 198 795 875 Kč od 24. 11. 2011 do 30. 1. 2013 a z částky 198 839 125 Kč od 31. 1. 2013 do zaplacení zamítl (výrok II.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 70 545,75 Kč (výrok III.) a konečně rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 8 722 Kč (výrok IV.).

8. K dovolání žalované byl výrokem I. rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 8. 2018, č.j. 30 Cdo 3942/2016- 457, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2016, č.j. 69 Co 99/2016-419, v rozsahu vyhovující části výroku II. a v nákladových výrocích III. a IV. zrušen a věc byla vrácena v tomto rozsahu Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Výrokem II. bylo dovolání žalované v rozsahu vyhovující části výroku I. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2016, č.j. 69 Co 99/2016-419, odmítnuto. Nejvyšší soud ČR v odůvodnění uvedl, že co do posouzení nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí (zahájení a vedení trestního stíhání) a následně výše zadostiučinění je rozhodnutí odvolacího soudu neúplné a tudíž nesprávné. S odkazem na závěry svého rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 122/2012, na který navázal v rozsudku ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 67/2016 a s poukazem na judikatorní závěry výše uvedených rozsudků uvedl, že je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání s jinými případy odškodnění nemajetkové újmy vzniklé v důsledku porušení stejných práv, a není-li jich, pak i porušení jiných práv, bude-li zřejmé, že oba případy vykazují pro rozhodnutí soudu významné množství jednotících prvků. Bez tohoto srovnání zpravidla nebude možné učinit závěr, že právě žalobcem požadovanou částku (nebo jakoukoliv jinou) lze považovat za přiměřené zadostiučinění a za přiměřené zadostiučinění bude možno považovat konstatování porušení práva podle § 31a odst. 2 zákona. Současně konstatoval, že je nepochybné, že je i v zájmu žalované, aby obdobně soudu předešlela srovnání s případy, kde nebylo poškozenému přiznáno zadostiučinění v penězích vůbec nebo bylo přiznáno v nižší než požadované částce. Odvolací soudu podle Nejvyššího soudu ČR neporovnal adekvátnost výše přiznaného zadostiučinění s jinými případy, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují. Právní posouzení výše zadostiučinění je proto i v tomto ohledu jako neúplné a tedy nesprávné. Ohledně medializace Nejvyšší soud ČR odvolacímu soudu vytkl, že se omezil pouze na konstatování, že „případ byl opakovaně medializován v místním i celostátním tisku (včetně jména žalobce)“, což však neodpovídá soudní judikatuře prezentované v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 7. 2012 sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, v němž bylo konstatováno, že „*ke tíži státu lze přičíst excesivní způsob jednání orgánů činných v trestním řízení, které mohou mít za následek větší úkor později obžaloby zproštěné osoby. K takovým negativním projevům lze zařadit nevybíravé či urážlivé chování příslušníků vyšetřujícího policejního (popř. i soudního) orgánu ve vztahu k obviněné (obžalované) osobě. V této souvislosti nelze opomenout ani případné mediální vyjadřování orgánů činných v trestním řízení, kteréžto způsobem umocňujícím újmu*

obviněného (obžalovaného) komentují jeho domnělou trestnou činnost (např. rozsah či způsob provedení), či dokonce způsobem, který výslovně či nepřímou vede k porušení presumpce nevinny.“ Ve vztahu k újme způsobené vazebním stíháním Nejvyšší soud ČR uzavřel, že „v tomto ohledu může být popřípadě relevantní i skutečnost, že informace o zatčení a vzetí do vazby – a za jakých okolností – byla šířena.“ Není-li však takových vyjádření či postupů ze strany orgánů činných v trestním řízení, a medializace případu je tak prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu, nelze přičítat státu k tíži, že princip presumpce nevinny byl narušen sdělovacími prostředky, či dokonce že jimi byl narušen ve značné míře. Zde totiž dochází k přetržení příčinné souvislosti mezi vedením trestního stíhání a skutečností, která újmu zakládá či zvyšuje. Lze k tomu poznamenat, že neodpovídající vyjadřování sdělovacích prostředků k probíhajícímu trestnímu stíhání může mít podle Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) i negativní dopad do práva na spravedlivý proces (čl. 6 odst. 1 Úmluvy). ESLP k tomu uvedl, že „novináři na to musejí pamatovat, když píšou články o probíhajících soudních řízeních, neboť mimo hranice přípustného komentáře se mohou ocitnout výroky, u kterých by brožilo, že – ať už úmyslně či nikoliv – snižují šance dotyčné osoby, že se bude těšit spravedlivému procesu, nebo podryje důvěru veřejnosti v roli, kterou soudy zastávají při výkonu trestní spravedlnosti“ (rozsudek senátu první sekce ESLP ze dne 5. 12. 2002, ve věci C. proti Itálii, stížnost č. 34896/97, § 101). Vždy je však třeba dbát, aby zároveň nedošlo k omezení práva na svobodu projevu. I ohledně posouzení významu medializace případu je tak právní posouzení věci odvolacím soudem minimálně neúplné, a tedy nesprávné.

9. Odvolací Městský soud v Praze poté, kdy Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 28. 8. 2018, č.j. 30 Cdo 3942/2016-457, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 5. 2016, č.j. 69 Co 99/2016-419 (ve výrocích III., IV. ohledně částky 1 160 875 Kč s 7,75 % úrokem z prodlení z částky 1 204 125 Kč od 24. 11. 2011 do 31. 1. 2013 a z částky 1 160 875 Kč od 31. 1. 2013 zaplacení) a poté, kdy pravomocně rozhodl, že zpětvzetí žaloby učiněné žalobcem podáním ze dne 12. 11. 2018 není účinné (k tomu srovnej usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3.11.2020, č.j. 69 Co 99/2016-501), znovu přezkoumal rozsudek prvostupňového soudu v rozsahu kasačního rozhodnutí dovolacího soudu a vázán závazným právním názorem dovolacího soudu dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky pro konečné rozhodnutí o oprávněné výši nároku žalobce na odškodnění nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí (zahájení a vedení trestního stíhání žalobce), neboť prvostupňový soud založil své rozhodnutí o tomto nároku žalobce na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který je relevantní z hlediska naznačených závěrů dovolacího soudu pro správné právní posouzení nároku žalobce na odškodnění nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání. Ani soud prvního stupně totiž při určení výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu žalobce z titulu nezákonného rozhodnutí (zahájení a vedení trestního stíhání) neporovnal výši nemajetkové újmy žalobce s jinými případy odškodnění v podobných případech, které se shodují v podstatných znacích s ohledem na specifické okolnosti dané věci (viz rozhodnutí Rc 67/2016) a v rozporu se soudní judikaturou, vztahující se k této otázce, vycházel z metody určování zadostiučinění za nepřiměřenou délku trestního řízení podle § 31a odst. 1 zákona (pro metodu výpočtu samotného finančního zadostiučinění nepřiléhavě použil analogii s odškodněním za nepřiměřenou délku řízení). Důsledkem je tak předčasný závěr prvostupňového soudu o tom, že odpovídající výši nemajetkové újmy žalobce za nezákonné rozhodnutí (zahájení a vedení trestního stíhání) je částka 279 125 Kč, která byla již žalobci na základě pravomocného rozhodnutí žalovanou zaplacená dne 30. 1. 2013. Do 30. 1. 2013 byla tak žalovaná v prodlení se zaplacením částky 279.125 Kč od 24. 11. 2011. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně ze dne 26. 10. 2015, č.j. 20 C 181/2011-367 ve výroku III., IV. ohledně částky 1 160 875 Kč s 7,75 % úrokem z prodlení z částky 1 204 125 Kč od 24. 11. 2011 do 31. 1. 2013 a z částky 1 160 875 Kč od 31. 1. 2013 zaplacení a ve výroku V. zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Soudu prvního stupně uložil, aby postupoval v intencích závazných závěrů dovolacího soudu a v souladu s rozhodnutími Rc 122/2012 a Rc 67/2016 vyzval oba účastníky k označení jiných obdobných případů odškodnění nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí svědčící ve prospěch jejich tvrzení s tím, že primárně je tato povinnost na žalobci (k tomu srovnej Rc 67/2016). Pokud žalobce tuto povinnost nesplní, bude namíste, aby byl soudem prvního stupně v tomto směru při jednání poučen podle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř., a to včetně následku nevyhovění této výzvě. Pokud dospěje k závěru o konkrétní výši této nemajetkové újmy, neopomene v ní zohlednit tu skutečnost, že při odškodnění újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení (132 000 Kč) došlo ke zvýšení základní částky o 20 % zohledněním kritéria významu předmětu

řízení pro poškozeného, aby nedocházelo ke dvojitmu odškodnění téhož. Soud prvního stupně při určení formy a výše zadostiučinění nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí (zahájení a vedení trestního stíhání) přihlídně také k negativní publicitě a medializaci žalobcova trestního případu (k tomu srovnej bod 40, 41 odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3942/2016 a bod 17 nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 13. 3. 2018, sp. zn. II. ÚS 2175/16, publikovaného pod č. 45/2018 Sbírky nálezu a usnesení Ústavního soudu ČR), nikoliv však takovým způsobem, aby byla suplována přímá žaloba proti jiným původcům jiné škody, za kterou stát neodpovídá, když je nutné mít na zřeteli, že žalovaná není odpovědná za extenzivní porušování presumpce neviny ze strany médií (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011), a že za nemajetkovou újmu takto způsobenou neodpovídá stát, ale primárně vydavatelé konkrétních periodik.

10. Předmětem řízení tak zůstal požadavek žalobce na poskytnutí finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím vydaným v posuzovaném řízení.
11. Soud vázán právním názorem dovolacího a odvolacího soudu vzal v řízení za prokázané, že žalobce dopisem ze dne 16. 5. 2011 doručeným žalované dne 23. 5. 2011 se domáhal v rámci předběžného projednání podle zákona zaplacení částky 500 000 000 Kč představující přiměřené zadostiučinění za způsobené životní útrapy a následky v souvislosti s trestním řízením vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [redacted]. Žalovaná reagovala dopisem ze dne 21. 11. 2011, ve kterém žalobci sdělila, že v uvedeném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zákona, a to v podobě nepřiměřené délky tohoto řízení. Jelikož se samotné konstatování práva v daném případě nejevilo jako dostačující, žalovaná sdělila, že poskytuje přiměřené zadostiučinění v částce 132 000 Kč.
12. Co se týká trestního stíhání žalobce, bylo v řízení prokázano, že Policie ČR – Krajský úřad vyšetřování Ústí nad Labem dne 1. 3. 2000, ČVS: [redacted] sdělil žalobci obvinění pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 v té době platného zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona a zároveň zahájil trestní stíhání žalobce. Obvinění se vztahovalo na jednání obvinění popsána, kterými spolu s obviněným [redacted] a obviněným P. [redacted] F. [redacted] měl způsobit škodu [redacted] v částce minimálně 61 500 000 Kč.  
Dne 10. 3. 2000 byl žalobce zadržen a usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 3. 2000, č.j. [redacted] bylo rozhodnuto o jeho vzetí do vazby.  
Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2001 č.j. [redacted] byl žalobce z vazby propuštěn.  
Dne 10. 3. 2000 byl realizován výslech žalobce u Policie ČR, ve kterém bylo pokračováno dne 11. 3. 2000, dále 24. 10. 2000 a 13. 3. 2001.  
Usnesením Policie ČR ze dne 1. 10. 2001, ČVS: [redacted] byly zamítnuty námitky podjatosti vyšetřovatele podané žalobcem, neboť nebyly shledány důvody k vyloučení vyšetřovatele uvedené v § 30 odst. 1 trestního řádu.  
Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem usnesením ze dne 16. 3. 2001 zamítla stížnost [redacted] F. [redacted] H. [redacted] proti usnesení vyšetřovatele Policie ČR ze dne 5. 2. 2001 ČVS: [redacted] Ústí nad Labem, kterým byl přiznán soudní znalec pro ekonomiku odvětví peněžnictví a pojišťovnictví, specializace finance, daně a bankovníctví, odvětví účetní evidence, specializace účetnictví, ceny a odhady se zvláštní specializací nehmotného majetku know-how, oceňováním podniku a oceňování cenných papírů Doc. Ing. Josef Luňák, nar. [redacted] s tím, že tato stížnost spolu se stížností obviněného P. [redacted] Š. [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted] není důvodná.  
Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 5. 4. 2000, č.j. [redacted] zamítl stížnost žalobce proti usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 3. 2000 č.j. [redacted] kterým byl žalobce z důvodu uvedeného v § 67 odst. 1, písm. b) trestního řádu vzat do vazby započítávající se dnem 10. 3. 2000 od 15.15 hodin.

Usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 2000, č.j. [REDAKCE] byla zamítnuta žádost žalobce a obviněného P [REDAKCE] F [REDAKCE] nar. [REDAKCE] o propuštění z vazby na svobodu.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 31. 5. 2000, č.j. [REDAKCE] zamítl stížnost žalobce a obviněného P [REDAKCE] F [REDAKCE] proti usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 2000 č.j. [REDAKCE]. Usnesení Krajského soudu má spisovou značku.

Soudkyně Okresního soudu v Ústí nad Labem usnesením ze dne 31. 8. 2000, č.j. [REDAKCE] prodloužila u obviněného [REDAKCE] F [REDAKCE] H [REDAKCE] trvání vazby z důvodů uvedených v § 67 odst. 1 písm. b) trestního řádu do 10. 3. 2001.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 11. 10. 2000, č.j. [REDAKCE] zamítl stížnost žalobce proti usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 8. 2000 č.j. [REDAKCE].

Soudkyně Okresního soudu v Ústí nad Labem usnesením ze dne 19. 12. 2000, č.j. [REDAKCE] zamítla žádost žalobce o propuštění z vazby na svobodu.

Okresní soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 1. 3. 2001, č.j. [REDAKCE] rozhodl v případě žalobce o prodloužení vazby z důvodů uvedených v § 67 odst. 1 písm. b) trestního řádu do 10. 9. 2001.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 25. 4. 2001, č.j. [REDAKCE] zrušil usnesení Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 3. 2001, č.j. [REDAKCE] a rozhodl tak, že návrh státního zástupce na prodloužení vazební lhůty v případě žalobce zamítl.

Žalobce podáním ze dne 28. 11. 2001 učinil trestní oznámení – podnět na příslušníky policie včetně vyšetřovatele Krajského úřadu vyšetřování v Ústí nad Labem [REDAKCE] H [REDAKCE] a krajské státní zástupkyně [REDAKCE] E [REDAKCE] S [REDAKCE].

Krajský státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem usnesením ze dne 8. 7. 2002, č.j. [REDAKCE] (ve spise pod č.l. 7811) rozhodl tak, že JUDr. Jan Jakovec, Krajský státní zástupce v Ústí nad Labem není vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení, neboť nelze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení, nemůže ve věci samostatně rozhodovat. Takto rozhodl o návrhu žalobce ze dne 8. 6. 2002 na vyloučení zmíněného státního zástupce z vykonávání úkonů trestního řízení.

Policie ČR, útvar pro odhalování korupce a závažného hospodářské trestné činnosti služby kriminální policie a vyšetřování, oddělení vyšetřování – pracoviště Ústí nad Labem, v podání ze dne 5. 11. 2002 adresovaného žalobci a [REDAKCE] T [REDAKCE] uvedla, že co se týká jeho podání ze dne 5. 11. 2002, otázky zde kladené již byly v minulosti mnohokrát v rámci různých řízení o stížnostech, trestních oznámeních apod. iniciovaných jak samotným žalobcem, tak i jeho obhájci zodpovězeny.

Policie ČR, útvar odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování, expozitura Ústí nad Labem v usnesení ze dne 24. 7. 2003 ČTS: [REDAKCE] rozhodla o návrhu na vyloučení a námítkách podjatosti policejního rady pplk. Josefa Honzajka podávaných žalobcem tak, že návrhu na vyloučení pplk. Josefa Honzajka z vykonávání úkonů trestního řízení se nevyhovuje. Jmenovaný není podjatý a nejsou dány důvody k vyloučení osoby v policejním orgánu služebně činné uvedené v § 30 odst. 1 trestního řádu.

Policie ČR usnesením ze dne 14. 11. 2003, ČTS: [REDAKCE] zamítla stížnost žalobce proti usnesení policejního rady ze dne 24. 7. 2003 pplk. Josefa Honzajka s tím, že není důvodná.

Policie ČR usnesením ze dne 4. 2. 2004, ČTS: [REDAKCE] rozhodla o tom, že návrhu žalobce na vyloučení pplk. Josefa Honzajka z vykonávání úkonů trestního řízení se nevyhovuje.

Usnesením ze dne 6. 4. 2004, ČTS: [REDAKCE] byla stížnost žalobce proti zmíněnému usnesení zamítnuta.

Usnesením ze dne 5. 2. 2004, ČTS: [REDAKCE] rozhodla Policie ČR o tom, že návrhu na vyloučení pplk. Josefa Honzajka se nevyhovuje, neboť tento není podjatý, nejsou dány důvody k vyloučení jeho osoby v policejním orgánu služebně činné uvedené v § 30 odst. 1 trestního řádu. Stížnost byla podána [REDAKCE] O [REDAKCE] H [REDAKCE].

Dne 30. 12. 2004 byla Krajskému soudu v Ústí nad Labem doručena obžaloba státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 30. 12. 2004 JUDr. Evy Sixtové, č.j. [REDAKCE] [REDAKCE] proti žalobci a dalším 13 obviněným, a to v případě žalobce pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zákona spáchaný ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zákona.

Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v usnesení ze dne 13. 4. 2005, č.j. [REDAKCE] zamítl stížnost žalobce proti usnesení státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 7. 1. 2005 sp. zn. [REDAKCE] jímž bylo podle § 31 odst. 1 tr. řádu rozhodnuto, že JUDr. Zdeněk Bust, státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem není podle § 30 odst. 1 tr. řádu vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení, neboť tato stížnost není důvodná.

Policie ČR v usnesení ze dne 22. 10. 2004, č.j. [REDAKCE] rozhodla o námitkách podjatosti osoby služebně činné zařazené u policejního orgánu obsažené v písemných podáních obviněného žalobce ze dne 24. 9. 2004 a [REDAKCE] P [REDAKCE] Š [REDAKCE] ze dne 27.9. 2004 tak, že pplk. Ing. Václav Bláha není vyloučen z vykonávání úkonů trestního řízení, neboť neexistuje důvodná pochybnost, že by poměr k projednávané věci nebo osobám, jichž se úkony přímo dotýkají, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení nemohl nestranně rozhodovat.

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem usnesením ze dne 10. 6. 2005, č.j. [REDAKCE] [REDAKCE] zamítl stížnost žalobce proti usnesení policejního komisaře Policie ČR, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality, služby kriminální policie a vyšetřování, expozitury Plzeň ze dne 11. 3. 2005 [REDAKCE] [REDAKCE] kterým podle § 159a odst. 1 trestního řádu odložil věc oznamovaného o podezření ze spáchání trestných činů podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zákona, zneužívání informací v obchodním styku podle § 128 odst. 1,2,5 tr. zákona, porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 127 odst. 1, 2 tr. zákona a porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1,3 tr. zákona, kterých se v období let [REDAKCE] měly dopustit odpovědní pracovníci – představitelé statutárního orgánu [REDAKCE] či jinak spjaté osoby s tím, že v rozporu s platnými předpisy způsobily či přispěly k provádění neziskových a pro banku neefektivních obchodně-finančních operací, jež ve svém důsledku vedly ke krachu banky, neboť stížnost byla podána opožděně.

Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 5. 4. 2006 sp. zn. [REDAKCE] zamítl stížnost J [REDAKCE] H [REDAKCE] (výrok I.) a dále stížnost obžalovaného žalobce (výrok II.) proti usnesení předsedy senátu Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2006, č.j. [REDAKCE] kterým byla žádost majitelky účtu vedeného u ČSOB, a.s. J [REDAKCE] H [REDAKCE] o zrušení zajištění peněžních prostředků na tomto účtu do výše 1.095.000 USD zamítnuta. Co se týká stížnosti žalobce, dospěl Vrchní soud k závěru, že tato byla podána opožděně.

Usnesením předsedy senátu Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2006, č.j. [REDAKCE] [REDAKCE] bylo zrušeno zajištění peněžních prostředků na účtu č. [REDAKCE] v USD vedeném u ČSOB, a.s., pobočka Ústí nad Labem, majitelky J [REDAKCE] H [REDAKCE] do částky 1 095 000 USD.

Předseda senátu Krajského soudu v Ústí nad Labem opatřením ze dne 28. 5. 2007, č.j. [REDAKCE] [REDAKCE] doplnil opatření ze dne 17. 4. 2007 o přibrání První znalecké, s. r. o., se sídlem Liberec, Mozartova 679/21 jako instituce specializované na znaleckou činnost k vypracování znaleckého posudku tak, jak je to v opatření uvedeno.

13. V posuzovaném řízení se konala hlavní líčení ve dnech 5. – 23. 12. 2005, dále 20. – 24. 3., 27. 3. 2006, 18. – 28. 4. 2006, 15 – 18. 5. 2006, 27. 4. 2006, 26. – 30. 6. 2006, 16. – 20. 10. 2006, 20. – 24. 11. 2006, 18. – 21. 12. 2006, 12. – 16. 3. 2007, 23. 4. – 27. 4. 2007, 21. – 25. 5. 2007, 18. – 22. 6. 2007, 15. – 26. 10. 2007, 4. – 6. 2. 2008, 12. – 16. 5. 2008, 29. 9. 2008. V průběhu těchto hlavních líčení bylo vyslechnuto kolem 30 svědků, realizováno celé množství listinných důkazů, realizovány výslechy znalců. Trestní řízení bylo vedeno celkem proti 14 obviněným pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 trestního zákona spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona.
14. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2008, č.j. [REDAKCE] bylo rozhodnuto tak, že žalobce byl zproštěn podle § 226a písm. b) trestního řádu obžaloby státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 30. 12. 2004 pro skutky, jichž se měl dopustit spolu s dalšími v rozsudku označenými obžalovanými tak, jak je v rozsudku popsáno. Rozsudek nabyl právní moci dne 24. 11. 2010. Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 24. 11. 2010, č.j. [REDAKCE] který téhož dne nabyl právní moci, zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 9. 2008 mimo jiné i ohledně obžalovaného žalobce a znovu rozhodl tak, že



obžalovaný žalobce se podle § 226a písm. a) trestního řádu zprošťuje obžaloby pro skutky spočívající v jednání popsaném v rozsudku.

Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 30. 1. 2013, č.j. 5 Tdo 344/2012-446 rozhodl tak, že dovolání obviněného žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2010 sp. zn. [REDAKCE] odmítl.

Dne 27. 3. 2002 byl u Inspekce ministra vnitra realizován úřední záznam o podaném vysvětlení ze strany žalobce, ve kterém popsal okolnosti svého zadržení, ke kterému došlo dne 10. 3. 2000, když se vracel s dětmi z jarních prázdnin z dovolené [REDAKCE] a po příjezdu na hraniční přechod [REDAKCE] byli všichni zadrženi policií, aniž byl sdělen důvod zadržení.

Obdobně vypovídal i J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] v úředním záznamu o podaném vysvětlení, dále E. [REDAKCE] H. [REDAKCE] v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 27. 3. 2002 a dále pak K. [REDAKCE] H. [REDAKCE] v úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 27. 3. 2002, vše taktéž u Inspekce ministra vnitra. Všichni v podstatě vypověděli, že byli ze strany policie bezdůvodně omezováni na svobodě.

Uvedené skutečnosti byly zjištěny ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. [REDAKCE]

15. O trestním stíhání vedeném v rámci posuzovaného řízení pojednávala také řada článků v [REDAKCE] deníku, Mladé frontě, deníku Špiěl, deníku Bohemia, deníku Blesk, deníku Právo, v Lidových novinách. Jedná se o následující články:

- ze dne 13. 3. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 13. 3. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 13. 3. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 14. 3. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 16. 3. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 24. 3. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 25. 3. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 5. 4. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 5. 3. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 5. 4. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 5. 4. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 12. 5. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 12. 5. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 15. 5. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 18. 5. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 31. 5. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 31. 5. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 31. 5. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 17. 6. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 22. 6. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 27. 6. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 27. 6. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 30. 6. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 30. 6. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 30. 6. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 30. 6. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 21. 11. 2000 - [REDAKCE]
- ze dne 24. 3. 2001 - [REDAKCE]
- ze dne 30. 3. 2001 - [REDAKCE]
- ze dne 25. 4. 2001 - [REDAKCE]
- ze dne 26. 4. 2001 - [REDAKCE]
- ze dne 26. 4. 2001 - [REDAKCE]
- ze dne 26. 4. 2001 - [REDAKCE]
- ze dne 11. 5. 2001 - [REDAKCE]
- ze dne 18. 2. 2002 - [REDAKCE]

[redacted]  
ze dne 14. 8. 2004 - [redacted]

ze dne 16. 8. 2004 - [redacted]

ze dne 26. 8. 2004 - [redacted]

ze dne 28. 8. 2004 - [redacted]

ze dne 28. 8. 2004 - [redacted]

ze dne 3. 9. 2004 - [redacted]

ze dne 9. 9. 2004 - [redacted]

ze dne 13. 9. 2004 - [redacted]

ze dne 30. 9. 2004 - [redacted]

ze dne 19. 11. 2004 - [redacted]

ze dne 26. 1. 2005 - [redacted]

ze dne 27. 1. 2005 - [redacted]

ze dne 21. 3. 2006 - [redacted]

ze dne 30. 9. 2008 - [redacted]

ze dne 30. 9. 2008 - [redacted]

ze dne 30. 9. 2008 - [redacted]

ze dne 30. 9. 2008 - [redacted]

ze dne 30. 9. 2008 - [redacted]

ze dne 23. 11. 2009 - [redacted]

ze dne 31. 3. 2010 - [redacted]

16. Dále bylo prokázáno, že rozhodnutím předsedy České advokátní komory ze dne 2. 2. 2005 sp. zn. [redacted] bylo rozhodnuto o tom, že žalobce se nezapisuje do seznamu advokátů České advokátní komory vzhledem k tomu, že nesplňuje podmínku stanovenou v § 5 odst. 1 písm. d) zákona o advokacii, spočívající v bezúhonnosti žadatele s ohledem na to, že žalobce jako žadatel uvedl, že od 10. 3. 2000 je trestně stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu podle § 250 odst. 1, 4 trestního zákona.

17. S účinností od [redacted] byl žalobce jmenován členem správní rady Univerzity [redacted] jak bylo zjištěno z rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne [redacted] č.j. [redacted]. S účinností od [redacted] byl žalobce odvolán z funkce člena Správní rady Univerzity [redacted] jak bylo zjištěno z rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne [redacted], č.j. [redacted].

18. Dne 22. 1. 2009 byla u Okresního soudu v Ústí nad Labem podána žaloba o rozvod manželství, a to ve věci žalobkyně [redacted] J. [redacted] H. [redacted] proti žalovanému žalobci. Žalobkyně v žalobě mimo jiné uvedla, že manželství považuje za hluboce a trvale rozvrácené z důvodu okolností, které nemohla ovlivnit a nemohl je ovlivnit ani žalobce, [redacted] bylo proti němu zahájeno trestní řízení, kdy byl nezákonně obviněn ze spáchání podvodů velkého rozsahu. Po dobu více jak jednoho roku byl neoprávněně ve vazbě a obžaloby byl zproštěn až rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. [redacted]. Řízení však dosud není skončeno pravomocně. Došlo k tomu, že celá rodina byla prakticky vyloučena z běžného života z důvodu zásahů policie do soukromí, jakož i do majetkové sféry a z důvodu řady pomlouvačných článků v novinách. Žalobkyně byla a je stále vyloučena ze společenského i náležitého pracovního uplatnění a došlo i ke zhoršení jejího zdravotního stavu, došlo k rozvratu manželství.

19. Okresní soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 26. 2. 2009 č.j. [redacted] rozhodl o tom, že manželství [redacted] J. [redacted] H. [redacted] roz. [redacted] a [redacted] F. [redacted] H. [redacted] uzavřené [redacted] před Městským národním výborem [redacted] se rozvádí. V odůvodnění mimo jiné Shodu s prvopisem potvrzuje Eliška Rysová, DiS.

uvedl, že manželství trvalo déle než jeden rok, účastníci spolu více než šest měsíců nežijí, uzavřeli dohodu o vypořádání vzájemných majetkových vztahů a práv a povinností společného bydlení pro dobu po rozvodu a žalovaný F. H. se k rozvodu manželství připojil.

20. Svědek M. M. při výslechu mimo jiné vypověděl, že stejně jako žalobce, je myslivcem, je a žalobce využíval jako právníka pro myslivecké záležitosti, měl bližší kontakt s jeho rodinou, jeho zadržení se svědka osobně dotklo, měl snahu žalobcově rodině co nejvíce pomoci. Výkon vazby žalobce působil v rodině žalobce velmi stresově a na rodinu situace působila negativně. Žalobce byl známý i v regionu, prakticky mezi myslivci působil jako právník. Svědek byl vždy přesvědčen, že žalobce nikdy nic neprovedl. Dopad trestního stíhání v žalobcově rodině byl velmi zdrcující, svědek se stýkal s dcerami osobně trochu víc, snažil se je přesvědčit, že všechno bude v pořádku. Situace však nakonec vyvrcholila rozvodem, protože manželka žalobce to nesla velice těžce, byla však stále přesvědčena o nevině žalobce. Také do toho zasáhlo úmrtí jejího otce, který situaci žalobce těžce nesl. Manželka žalobce nikdy se svědkem nemluvila o tom, že se chce s žalobcem rozvést. Svědek nikdy nepostřehl žádný náznak, že by v rodině mezi žalobcem a jeho manželkou něco neklapalo. Svědek navštěvoval rodinu žalobce při různých příležitostech narozeniny a podobně v době, kdy již byl žalobce doma z vazby. Manželka žalobce hledala útěchu v alkoholu, neboť když svědek přijel k žalobcově rodině, nebyla jeho manželka úplně střízlivá.
21. F. H. při svědeckém výslechu mimo jiné vypověděl, že se s žalobcem seznámil začátkem 90. let, když pracoval jako stejně jako žalobce je myslivcem a zároveň také mysliveckým funkcionářem. S žalobcem se potkával na mysliveckých akcích. Viděl, že žalobce požívá vážnosti v kruzích vysoké školy, s žalobcem se setkával při řešení problémů v orgánech města, při řešení pořádkových záležitostí, při kterých byl přítomen také žalobce. Svědek byl překvapen, když se někdy kolem roku 2000 dozvěděl o trestním stíhání žalobce. Manželka žalobce, kterou svědek také znal, z toho byla zničená, svědek však o trestním stíhání žalobce žádné informace neměl. Jako policista se svědek snažil všechny kontakty omezit, neboť pocíťoval, že není vhodné, aby je udržoval za situace, kdy běželo trestní řízení. V době trestního stíhání žalobce byla situace rozjitřená, lidé měli strach, jak to bude s penězi, negativně se vyjadřovali k rodině. Poukazovali na to, co žalobce vyvedl, co ukradl, že se jedná o velké peníze apod. Na manželce žalobce svědek viděl, že po dobu vazby byla nervově zhroucená.
22. J. M. při svědeckém výslechu mimo jiné vypověděl, že pracoval ve společnosti žalobce, v současné době se jedná o společnost pod názvem V této společnosti pracoval asi 21 let, nyní je v důchodu. V době, kdy byl ve společnosti zaměstnán, se dozvěděl o tom, že žalobce je ve vazbě a svědek pak měl oprávnění k řídicí činnosti místo žalobce. Ve společnosti byla napjatá situace, celá záležitost se rozvířila v tisku. Někteří klienti společnosti odešli, byla stagnace, noví klienti nepřicházeli a jednalo se o vážnou situaci. Společnost se nemohla rozvíjet, nebylo to možné. Předmětem podnikání společnosti byl pronájem nebytových prostor. Dále svědek vypověděl, že lidé si od něj v hospodě odsedávali z důvodu, že žalobce byl trestně stíhán, dávali tak jasně najevo, kam to společnost dopracovala, co bude dál. Stagnace společnosti trvala 3 až 5 let, jednalo se o společnost v Před trestním stíháním žalobce měla společnost hodně aktivit, měla 180 nájemníků, před rokem 2000 vlastnila prodejny, poté došlo k úbytku a svědek byl rád, že společnost stále funguje.
23. K. S. při svědeckém výslechu mimo jiné vypověděl, že v době, kdy se seznámil s žalobcem, tj. v roce 1993, byl žalobce předsedou představenstva a svědkovi zajistil práci manažera nebo specialisty u společnosti což byla investiční společnost zabývající se správou určité řady fondů, s kupováním akcií různých podniků se zaměřením na apod. Management společnosti prováděl řadu obchodních operací týkajících se finanční oblasti. Svědek pak od žalobce získával práci v dalších podnicích, které měly buď své podíly, nebo své známé významné osobnosti, např. společnosti společnost a naposledy společnost Před trestním stíháním žalobce byl veškerý management těchto společností brán jako seriózní partner. Se žalobcem se jednalo o pracovní známost, která skončila prací ve společnosti ve které svědek působil v užším vedení, zastupoval podíl žalobce, zároveň pak ve společnosti a na

základě vazebního stíhání byl ze společnosti tzv. odejit, resp. s ním nebyla podepsána další spolupráce, když v době výkonu vazby žalobce byly tendence ukončit spolupráci se žalobcem ze strany spolujednatelů společnosti [REDACTED]. Byl zde zájem, aby jméno žalobce již neubližovalo v obchodních vztazích, což se projevilo určitým vlivem na obchodní spolupráci, obchodní činnosti a to nikoli pouze u společnosti [REDACTED] ale i u jiných společností. Byla rozjednána řada obchodních případů, na kterých se měl podílet i svědek, např. nákup dvou hotelů v Rakousku, nicméně poté, co došlo k trestnímu stíhání žalobce, bylo od obchodního případu odpuštěno. Svědek přišel o pozici ředitele obou hotelů, přestože již měl již předprojednanou novou pracovní smlouvu. Žalobce chtěl totiž využít toho, že svědek uměl německy. Dále svědek vypověděl, že když se setkal s řadou bývalých obchodních partnerů, a to s řadou ředitelů, majitelů pekáren, mlýnů apod., tak žalobce krédo, které měl před vazbou, poté ztratil. Žalobce přišel o řadu obchodních případů, když před vazbou se stýkal s řadou lidí z jiných oblastí, např. z politické sféry, obchodní oblasti a spolupráce s ním byla pak ukončena, lidé se mu vyhýbali. V roce 2000 svědek odešel ze společnosti [REDACTED]. Co se týká zmíněných hotelů, ty již nebyly výnosné a pracovní vztahy pak s žalobcem skončily.

24. P. Š. [REDACTED] při svědeckém výslechu mimo jiné vypověděl, že žalobce zná od 90. let, kdy pracoval v [REDACTED] ve které žalobce působil v představenstvu v roce [REDACTED] byla připravována bankovní licence pro [REDACTED]. Tato záležitost byla vedena žalobcem, který svědka přizval do týmu, připravujícím podklady pro licenci a svědek poté, co [REDACTED] obdržela licenci, do této banky nastoupil a pracoval ve funkci prezidiálního rady. Zúčastňoval se i jednání představenstva banky, v jehož čele stál žalobce. [REDACTED] se od počátku dynamicky rozvíjela, měla pobočky po celé České republice. Žalobce svou činnost v [REDACTED] ukončil v roce 1995 a svědek skončil na jaře 1998. Žalobce měl další podnikatelské aktivity, kterým se plně věnoval a svědek s ním byl v občasném kontaktu. V roce 2000 byl svědek nepříjemně překvapen, když se dozvěděl, že žalobce byl zadržen v souvislosti s kauzou [REDACTED] jeho překvapení trvalo pouze do 12. 10. 2000, kdy si převzal sdělení obvinění ke své činnosti v [REDACTED]. Pro svědka tak nastaly velké problémy, neboť [REDACTED] je stotisícové město, takže jak svědek, tak žalobce byli natolik známí, že jim začaly problémy v oblasti profesní, dostali se i po společenské stránce na okraj společnosti, protože docházelo k úniku informací jak od policie, tak od státních zástupců, které byly publikovány v krajském tisku, a to [REDACTED] deníku s tím, že žalobce i svědek jsou zodpovědní za pád banky a za problémy jak klientů, kteří měli v bance úvěry, tak i klientů, kteří si v [REDACTED] uložili peníze. Žalobce svědek v roce 2000 neviděl, začal ho vídat někdy v letech 2003 – 2004. V době soudního jednání byli žalobce i svědek jmenováni v médiích, objevily se fotografie ze soudního jednání, což všechno mělo dopad nejen na žalobce, ale i na svědka. Svědek se s žalobcem vídal v souvislosti s jednáními Krajského soudu, jakož i soudu odvolacího, žalobce mu říkal o problémech, které mu trestní stíhání přineslo a že se s ním rozvedla jeho manželka J. [REDACTED] a musel začít nový život. Informace o žalobci měl svědek v podstatě z médií až do doby, kdy bylo nařízeno soudní jednání a tam se osobně s žalobcem setkal. Stejně jako žalobce podal svědek taktéž žalobu na náhradu majetkové i nemajetkové újmy.

25. Žalobce při účastnickém výslechu mimo jiné vypověděl, že ve vazbě neměl kontakt s okolím, celé nezákonné rozhodnutí mělo dopad na jeho rodinu, zejména děti to těžce nesly, trestní stíhání se negativně projevilo na jeho manželství, manželka podlehla skepsi a depresi, nakonec se s žalobcem rozvedla. Dále se trestní stíhání projevilo i v podnikání žalobce, po sdělení obvinění skončily veškeré kontakty, společníci měli snahu se žalobce zbavit, protože jeho jméno zhoršovalo jejich pozici a vylučovalo je z efektivního podnikání, žalobce usiloval o to, aby se stal advokátem, nicméně nebyl přijat, byl vyřazen i z pedagogického života, když jej Univerzita [REDACTED] vyřadila ze správní rady, ve vědecké a publikační činnosti měl pověst člověka, který je trestně stíhán pro podvod a není dobrou zárukou pro otiskování jeho děl, sám žalobce protože věnoval čas své obhajobě neměl tolik času na to, aby se věnoval své předchozí publikační činnosti, řada přátel se od něj odvrátila. Trestní stíhání žalobce negativně zasáhlo ve všech sférách jeho života.

26. Podle § 1 odst. 1 zákona, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.  
Podle § 2 zákona, odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Shodu s prvopisem potvrzuje Eliška Rysová, DiS.

Podle § 5 zákona, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.

Podle § 7 odst. 1 zákona, právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zákona, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 31 odst. 1 zákona, náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu.

Podle § 31 odst. 3 zákona, náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.

Podle § 31a odst. 2 zákona, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Podle § 31a odst. 3 zákona, v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlídně se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilych odstranit průtahy v řízení postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

27. S ohledem na citovaná zákonná ustanovení dospěl soud po provedeném dokazování k závěru, že co do zbývajících rozsahu nebyla žaloba podána důvodně. Jak již bylo uvedeno, předmětem řízení zůstal ve zbývajícím rozsahu požadavek žalobce na finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu, které měla být žalobci způsobena samotným trestním stíháním v rámci posuzovaného řízení.
28. Ke vzniku objektivní odpovědnosti státu za škodu, jíž se nelze zprostit (§ 2 zákona), je zapotřebí současné splnění tří podmínek: 1) nezákonné rozhodnutí nebo nesprávný úřední postup, 2) vznik škody a 3) příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím (nesprávným úředním postupem) a vznikem škody (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. června 1999 sp. zn. 2 Cdo 129/97, publikovaný v časopise Soudní judikatura, ročník 2000, č. 5, rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 3536/2011).
29. Je ustálenou soudní praxí, že podle zákona odpovídá stát i za škodu způsobenou zahájením (vedením) trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu; protože zákon tento nárok výslovně neupravuje, vychází se z analogického výkladu úpravy nejbližší, a to z úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, ze které je považováno rozhodnutí, jímž se trestní stíhání zahajuje. Neposuzuje se tedy správnost postupu orgánů činných v trestním řízení při zahájení trestního stíhání (nejde o nesprávný úřední postup), rozhodující je výsledek trestního stíhání (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 6. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2813/2011; rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 2. 1990 sp. zn. 1 Cz 6/90 publikovaný ve sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 35/1991; rozsudek ze dne 31. 3. 2002 sp. zn. 25 Cdo 1487/2001 publikovaný v souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu pod C 1813; posledně uvedené rozhodnutí je též dostupné na internetových stránkách Nejvyššího soudu ČR, [www.nsoud.cz](http://www.nsoud.cz)), tzn. že vznik nároku na náhradu škody není podmíněn tím, že by v řízení bylo prokázáno, že orgán činný v trestním řízení jednal v přímém rozporu se zákonem, nýbrž je založen na principu, podle kterého osoba zproštěná obžaloby má zásadně právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o zahájení trestního stíhání (i rozhodnutím o vazbě). Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si vznesení obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný

trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin byl amnestován, což však nebylo tvrzeno. Soudní judikatura výkladem zákona dovodila, že smyslu právní úpravy odpovědnosti za škodu odpovídá, aby každá majetková újma způsobená nesprávným či nezákonným zásahem státu proti občanovi byla odčiněna, a že je třeba vycházet z toho, že občan čin nespáchal, a že proti němu nemělo být trestní stíhání vedeno.

30. V posuzovaném případě se jednalo o sdělení obvinění žalobci podle § 160 odst. 1 trestního řádu Policií ČR ze dne 1. 3. 2000 pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 v té době platného zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, spáchaného ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona a zároveň tím bylo zahájeno trestní stíhání žalobce. Sdělení obvinění bylo odůvodněno v obvinění uvedenými skutečnostmi, které nasvědčovaly tomu, že byl spáchán trestný čin a byly důvody k podezření, že jej spáchala konkrétní osoba, tj. žalobce. Nelze dospět k závěru o bezdůvodném zahájení trestního stíhání. Také soud nedospěl k závěru, že by se žalobce podílel na zahájení trestního stíhání proti jeho osobě, nebo že by si trestní stíhání sám zavinil. Žalobce netvrdil, že by orgány činné v trestním řízení postupovaly vůči němu záměrně nesprávně, nebo se jej snažily záměrně kriminalizovat. Trestní stíhání žalobce skončilo pravomocným zproštěním žalobce obžaloby podle § 226a písm. a) trestního řádu rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2010, který téhož dne nabyl právní moci.
31. V daném případě je splněn zmíněný předpoklad v podobě nezákonného rozhodnutí a je založen nárok na náhradu škody ve smyslu § 1, § 2 zákona (o čemž není mezi účastníky sporu). Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 konstatoval, že „*žadostiučinení za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše žadostiučinení vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše žadostiučinení nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.*“ V odůvodnění citovaného rozhodnutí Nejvyšší soud ČR dále blíže objasnil, co se rozumí povahou trestní věci, délkou trestního řízení a následky způsobenými trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby a dále uvedl, k jakým okolnostem, vedle shora uvedených kritérií, je třeba při stanovení formy a výše žadostiučinení přihlídnout, a uzavřel, že „*v konečném důsledku musí výše soudem přiznaného žadostiučinení odpovídat výši přiznaného žadostiučinení v případech, které se v podstatných znacích (poměřovaných zejména s ohledem na uvedená kritéria) shodují. Jinak vyjádřeno, výše přiznaného žadostiučinení by se neměla bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od žadostiučinení přiznaného v případě skutkově obdobném. Významnější odchylka je v tomto směru možná jen tehdy, bude-li též soudem rádně a přesvědčivě zdůvodněna.*“ Žalobce však musí prokazovat intenzitu tvrzené újmy, odůvodňující požadované peněžní odškodnění. Ve shodě se závěry učiněnými Nejvyšším soudem ČR v citovaném rozsudku se soud zabýval a) povahou trestní věci, b) délkou trestního stíhání, c) dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce, d) okolnostmi, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy mělo u žalobce dojít, které však již byly zohledněny výše, tj. okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, projevující se například ve zjištění, že trestní stíhání bylo proti poškozenému zahájeno zjevně bezdůvodně nebo dokonce s cílem jej poškodit (v takovém případě bude poškozený zahájení trestního stíhání vnímat obzvlášť úkorně), což v daném případě ani žalobce netvrdil. Forma a případná výše žadostiučinení nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, uveřejněný pod číslem 122/2012 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

32. Pod kritériem povaha trestní věci se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá. Ta souvisí i s hrozbou trestního postihu

- (druhem a výší trestu) a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě (tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku). Například újma bude obecně větší v případě trestního stíhání pro zločin vraždy, za který hrozí uložení základního trestu odnětí svobody v rozmezí deset až osmnáct let (§ 140 odst. 1 trestního zákona), než v případě přečinu podvodu, za který hrozí uložení trestu odnětí svobody až na dvě léta, zákaz činnosti nebo propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty (§ 209 odst. 1 trestního zákona), přičemž obviněný podvodník nebude vystaven takovému společenskému odsudku jako domnělý vrah. Žalobce byl trestně stíhán pro trestný čin závažnějšího charakteru a hrozil mu trest odnětí svobody v rozmezí pět až dvanáct let.
33. Kritérium délky trestního řízení zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedeného trestního řízení trval. Lze zde vyjít případně z toho, že trvání trestního stíhání může způsobovat kontinuální nárůst újmy projevující se v osobnosti člověka; délka trestního stíhání však na druhou stranu, zejména v případě uvádajícího zájmu společenského prostředí o daný případ, nemusí mít nutně za následek narůstající dotčení integrity poškozeného a mohlo by být v takových poměrech uvažováno o poklesu intenzity újmy v průběhu plynutí času. Je vždy na místě porovnávat vliv tohoto kritéria s ostatními a nečinit z něj mechanicky určující hledisko. V posuzovaném případě byl žalobce trestně stíhán v době od 1. 3. 2000, kdy bylo zahájeno jeho trestní stíhání do 3. 11. 2018, kdy nabyl právní moci zprošťující rozsudek ze dne 24. 11. 2010. Z uvedeného vyplývá, že trestní stíhání lze považovat za déletrvající.
34. Kritérium následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu. Jinými slovy řečeno, negativní dopady zahájeného trestního stíhání do osobnosti člověka - morální narušení osobnosti (integrity) poškozeného v době trestního stíhání a narušení její profesní, soukromé, rodinné, popřípadě i jiné sféry života (viz výše) - mohou být zvýrazněny či naopak potlačeny podle intenzity naplnění prvních dvou kritérií. Které konkrétní složky osobnosti mohou být zahájením a vedením trestního stíhání v konkrétním případě narušeny, nelze předem taxativně stanovit.
35. Žalobce tvrdil negativní dopady trestního stíhání spočívající v tom, že trestní stíhání negativně zasáhlo do všech sfér jeho života, do roku 2000 byl [REDAKCE] celostátně známým podnikatelem v oblasti finančnictví a potravinářského průmyslu jakožto i společensky angažovanou osobou, trestní stíhání jej vyřadilo z možnosti podnikání např. v privatizačních, i dalších podnikatelských projektech, došlo např. k nedobrovolnému ukončení jeho činnosti jednatele obchodní společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] byl i nedůvěryhodný jako potenciální společník a partner pro podnikání a ze stejného důvodu se nemohl ucházet o místa ve státním sektoru i ve finanční sféře, zcela ztratil způsobilost uplatnit se ve veřejném a politickém životě této země i orgánech EU, byla ukončena jeho činnost ve Správní radě Univerzity [REDAKCE] [REDAKCE] byla zamítnuta jeho žádost o zapsání do seznamu advokátů, neboť v důsledku trestního stíhání nebyl bezúhonný a nemohl tak vykonávat ani činnost advokáta, byl vystaven vysokým stresům, psychickému nátlaku, které zanechaly trvalý vliv na jeho zdravotním stavu, útrapám a opovržením byli vystaveni též jeho manželka, dvě dcery i rodiče, v důsledku trestního stíhání bylo rozvedeno manželství žalobce, jeho rodinný život byl rozvrácen a zničen, došlo i k ukončení řady přátelství a komerčních a společenskopolitických vztahů a vazeb. Tato tvrzení nepochybně směřují právě ke kritériu následků způsobených trestním stíháním. Právní řád a judikatura sice reflektují skutečnost, že trestní stíhání negativně působí na soukromý a osobní život, nicméně i za této situace je však třeba, aby poškozený, tj. v tomto případě žalobce takto tvrzené následky trestního stíhání v jeho osobnostní sféře také náležitě prokázal, neboť samotná existence nezákonného rozhodnutí sama o sobě není dostačující k prokázání vzniku nemajetkové újmy (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1747/2014).
36. V řízení vyslechnutí svědci a žalobce vypověděli, že žalobce byl v regionu známý, byl mysliveckým funkcionářem, mezi myslivci působil jako právník, byl přítomen při řešení problémů v orgánech města, Shodu s prvopisem potvrzuje Eliška Rysová, DiS.

pořádkových záležitostí, působil ve společnosti s nynějším názvem [REDAKCE] s předmětem podnikání pronájem nebytových prostor, v roce 1993 byl předsedou představenstva [REDAKCE] ve které ukončil činnost v roce 1995, byl brán jako seriózní partner v managementu společností [REDAKCE] následkem trestního stíhání s žalobcem jeho společníci ukončily spolupráci, společnost [REDAKCE] se nemohla rozvíjet, odešli někteří klienti, stagnace trvala 3 až 5 let, byly tendence ze strany spolumajitelů společnosti [REDAKCE] ukončit s žalobcem spolupráci, žalobce ztratil řadu obchodních případů, skončily získané kontakty, lidé se mu vyhýbali, trestní stíhání žalobce bylo medializováno, manželka žalobce byla z trestního stíhání zničená, věřila však v nevinu žalobce, stejně tak [REDAKCE] M [REDAKCE]. Dále bylo prokázáno, že žalobce byl rozhodnutím ze dne [REDAKCE] odvolán z funkce člena správní rady Univerzity [REDAKCE] do které byl jmenován s účinností od [REDAKCE] nebyl zapsán do seznamu advokátů České advokátní komory pro nesplnění podmínky bezúhonnosti, manželství žalobce bylo rozvedeno, manželka v návrhu na rozvod uvedla, že následkem trestního stíhání byla celá rodina vyloučena z běžného života a došlo k rozvratu manželství. Rozsudkem ze dne 26. 2. 2009 bylo manželství žalobce rozvedeno. Trestní stíhání žalobce negativně ovlivnilo jeho podnikatelské aktivity, pracovní, společenský a rodinný život. Žalobce dále argumentoval špatným zdravotním stavem, v této souvislosti však v řízení nebylo prokázáno, že by v průběhu trestního stíhání byl nucen vyhledat odbornou lékařskou pomoc (což ostatně ani netvrdil), právě v souvislosti s tvrzeným zhoršeným zdravotním stavem. Nebyla tak prokázána existence takto vzniklé újmy ani příčinná souvislost s trestním stíháním žalobce v rámci posuzovaného řízení. Trestní stíhání žalobce bylo medializováno v místním i celostátním tisku, média informovala obecně o průběhu trestního řízení, bylo zveřejněno jméno a příjmení žalobce, z jednotlivých mediálních informací však nebyl zjištěn excesivní způsob jednání orgánů činných v trestním řízení, která by mohla mít za následek větší úkor později obžaloby zproštěné osoby, či mediální vyjádření z jejich strany způsobem umocňujícím újmu obviněného (obžalovaného) např. nevybíravé či urážlivé chování ve vztahu k obviněné (obžalované) osobě, což by bylo možné přičíst státu k tíži (srov. rozhodnutí nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011. V posuzovaném případě byla medializace trestního stíhání prostým důsledkem zásady veřejnosti trestního řízení a obecných veřejných poměrů případu, aniž by se orgány činné v trestním řízení dopustily neodpovídající medializace případu. Medializaci daného případu proto nelze státu přičítat k tíži (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. 30 Cdo 3870/2012).

37. Ze zjištěného skutkového stavu vyplynulo, že trestní stíhání žalobce probíhalo pro trestný čin závažnějšího charakteru, trvalo delší dobu, byly prokázány výše uvedené negativní dopady trestního stíhání na osobu žalobce. V daném případě je tak na místě odškodnění ve formě poskytnutí finančního zadostiučinění, neboť pouhé konstatování porušení práva se nejví jako dostačující formou satisfakce. V této souvislosti jak již uvedl dovolací soud je třeba z hlediska otázky výše finančního zadostiučinění přistoupit k porovnání případu žalobce s jinými případy odškodnění, které se s projednávaným případem shodují v podstatných znacích s ohledem na specifické okolnosti dané věci (viz rozhodnutí Rc 67/2016). Primárně je na žalobci, aby tyto případy označil. Jelikož žalobce tak sám neučinil, byl v souladu s právním názorem odvolacího soudu při jednání dne 24. 2. 2021 poučen podle § 118a odst. 1 a 3 o.s.ř., včetně následku nevyhovění této výzvě. Žalobce žádné jiné případy odškodnění soudu nenabídl, pouze poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. I. ÚS 4293/18 týkající se případu starosty, který odstoupil z funkce a v daném rozhodnutí se Ústavní soud zabýval otázkou existence příčinné souvislosti mezi odstoupením z funkce a trestním stíháním, nikoli však samotným finančním zadostiučiněním a dále žalobce zmínil případ poškozeného [REDAKCE] I [REDAKCE] G [REDAKCE] kterému v rámci mimosoudní projednání byla žalovanou poskytnuta částka 480 000 Kč, jakožto finanční zadostiučinění za nezákonné rozhodnutí. Nelze však vycházet z toho, jaká částka byla stranami dohodnuta v rámci mimosoudního projednání, když zmíněný případ nebyl posouzen soudem z hlediska jednotlivých výše zmíněných kritérií.
38. Ačkoli žalobce nepředložil obdobné případy, soud provedl porovnání s případem, ohledně kterého bylo u zdejšího soudu vedeno řízení pod sp. zn. [REDAKCE] v němž se poškozený žalobce domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou v souvislosti s trestním stíháním (nezákonným rozhodnutím) pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 v té době platného trestního zákona,



trestní stíhání trvalo 8 let, jednalo se o politicky celostátně sledovanou kauzu, poškozený žalobce pracoval v bankovníctví, po zahájení trestního stíhání přišel o zaměstnání a dostal se do finančních potíží, byl veden na úřadu práce, neboť po uvedení jména ve spojení s touto kauzou nebyl na žádnou pracovní pozici přijat. Poškozenému žalobci bylo přiznáno finanční zadostiučinění v částce 147 000 Kč. V dalším u zdejšího soudu pod sp. zn. [REDAKCE] vedeným řízením byl řešen také obdobný případ, v němž se poškozený žalobce domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním (nezákonným rozhodnutím), poškozený žalobce byl trestně stíhán pro trestný čin účastenství ve formě pomoci podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku na pokračujícím trestném činu podvodu podle ustanovení § 250 odst. 1 a 4 trestního zákoníku, trestní stíhání trvalo 4 roky a 9 měsíců, trestní stíhání bylo jedním z více důvodů rozpadu manželství poškozeného žalobce, který také trpěl psychickými potížemi, poruchami spánku, bolestmi hlavy, uzavřel se a stranil se okolí, bydlel a pracoval na malém městě, byl bezúhonný, okolí bylo seznámeno s jeho trestním stíháním, ale nedošlo ke ztrátě dobrého jména, trestní stíhání bylo medializováno, nevešlo však ve všeobecnou známost, bylo konstatováno, že za své jednání byl postižen dle pracovněprávních předpisů okamžitým zrušením pracovního poměru a uložením povinnosti k náhradě škody, poškozenému žalobci bylo přiznáno finanční zadostiučinění v částce 20 000 Kč. V prvním z popsaných případů byl poškozený trestně stíhán pro stejný trestný čin jako žalobce, v druhém se jednalo o účastenství na stejném trestném činu, poškozeným hrozil stejný či obdobný trest odnětí svobody, trestní stíhání poškozených byla medializována, zasáhla poškozené v jejich osobnostní sféře obdobným způsobem jako žalobce, trvala však kratší dobu. Z hlediska přiznaného finančního zadostiučinění i při zohlednění délky trestního stíhání byla poškozeným pravomocně přiznána nižší částka, než částka, která byla žalobci přiznána žalovanou za nezákonné rozhodnutí v posuzovaném řízení (částka 279 125 Kč). Žalovanou poskytnuté finanční zadostiučinění ob stojí v porovnání se zmíněnými obdobnými případy a představuje dostatečné a veškerým zjištěným skutečnostem zcela přiměřené zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé žalobci v příčinné souvislosti se zmíněným nezákonným rozhodnutím vydaným v posuzovaném řízení. Lze říci, že se v daném případě jedná o nadstandardní finanční zadostiučinění právě i s přihlédnutím ke zjištěným skutečnostem týkajících se okolností trestního stíhání žalobce a tvrzených dopadů do jeho osobnostní sféry. Žalovaná žalobci zmíněnou částku zaplatila dne 30. 3. 2013, což ostatně nebylo mezi účastníky sporné. O příslušenství z této částky již bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2015, č.j. [REDAKCE]

39. Soud proto s ohledem na uvedené závěry ve zbývajícím rozsahu žalobu ve výrocích I. a II. pro její nedůvodnost zamítl.
40. Výrok III. o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 142 odst. 3 občanského soudního řádu podle úspěchu ve věci. Ohledně náhrady nákladů řízení soud rozhodoval podle § 142 odst. 3 o.s.ř., podle kterého i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části neb záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu ve spojení s § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř., podle zásady zavinění. Žalobce požadoval po žalované zaplacení 3 nároků, vždy se jednalo o finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu a otázka výše žalobci přiznaného zadostiučinění za každý z nároků záležela na úvaze soudu a zároveň žalovaná také zavinila částečné zastavení řízení ve shora uvedeném rozsahu, když žalobce, poté co žalovaná po zahájení řízení žalobci plnila, vzal žalobu vždy v rozsahu plnění zpět a řízení tak muselo být částečně zastaveno. Žalované tak vznikla povinnost nahradit žalobci náklady řízení, jak v rozsahu zpětvzetí z důvodu zavinění, tak ve zbývajícím rozsahu, kdy výše plnění závisela na úvaze soudu, proto soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
41. Tyto náklady jsou představovány náklady právního zastoupení, podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Jedná se o právní zastoupení JUDr. Václavem Teubnerem v částce 52 700 Kč za 17 právních služeb (převzetí a příprava právního zastoupení, podání žaloby, částečné zpětvzetí ze dne 28. 5. 2014, účast na jednání soudu prvního stupně ve dnech 4. 6. 2014, 11. 8. 2014, 8. 9. 2014, 12. 11. 2014, 15. 12. 2014, 19. 10. 2015, účast na jednání u odvolacího soudu ve dnech 29. 4. 2015 a 4. 5. 2016, podání odvolání dne 3. 3. 2015 a 27. 11. 2015, vyjádření ze dne 14. 7. 2014, 30. 12. 2015 a 16. 8. 2016, zpětvzetí žaloby ze dne 12.

11. 2018), každý v částce 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. a), § 11 odst. 1 písm. a), g), k) advokátního tarifu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013). Dále v částce 5 100 Kč představující paušální náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za každý z uvedených úkonů právní služby podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu. Soud dále žalobci přiznal cestovné jeho právního zástupce za cesty z [redacted] a zpět v délce 190 km, osobním automobilem [redacted] s kombinovanou spotřebou 10 l/100 km při ceně benzínu Natural 95 v částce 35,70 Kč/l a při stanovení koeficientu náhrady 3,70 Kč, tj. v roce 2014 za 5 cest na jednání soudu v částce 6 905 Kč, dále za dvě cesty v roce 2015 při ceně benzínu Natural 95 35,70 Kč/l a při stanovení koeficientu náhrady 3,90 Kč, částku 2 838 Kč. Dále za jednu cestu v roce 2016 při ceně benzínu Natural 95 29,70 Kč/l a při stanovení koeficientu náhrady 3,80 Kč, v částce 1 286,30 Kč. Celkem na cestovním byla přiznána částka 11 029,30 Kč. Soud dále přiznal žalobci náhradu za ztrátu času na cestě v rozsahu 35 půlhodin, každá ve výši 100 Kč, dle § 14 advokátního tarifu, celkem v částce 3 500 Kč. Dále se jedná o náklady právního zastoupení žalobce JUDr. Janem Hájkem v částce 12 400 Kč, za 4 úkony právní služby, každý v částce 3 100 Kč, (příprava a převzetí právního zastoupení, písemné podání týkající se věci samé ze dne 16. 3. 2021, účast na jednání dne 24. 2. 2021 a dne 12. 4. 2021), podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. a), § 11 odst. 1 písm. a), g), k) advokátního tarifu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013) a dále v částce 1 200 Kč za 4 paušální náhrady za každý z uvedených úkonů právní služby, každá v částce 300 Kč, podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu. Ve smyslu § 137 odst. 1 o. s. ř. náleží žalobci též 21 % daň z přidané hodnoty v částce 2 856 Kč z nákladů právního zastoupení JUDr. Janem Hájkem, tj. z částky 13 600 Kč, neboť JUDr. Jan Hájek je plátcem této daně, jak vyplývá z osvědčení o registraci Finančního úřadu pro Ústecký kraj s platností registrace od 1. 12. 2007. Lhůta k plnění byla stanovena v délce 15 dnů, neboť se jedná o plnění ze státního rozpočtu podléhající zákonu č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, k rukám zástupce žalobce dle § 149 odst. 1 o.s.ř.

### Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinná dobrovolně co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí nebo návrh na exekuci.

V Praze dne 12. dubna 2021

JUDr. Zdeněk Douděra v.r.  
soudce